

V
TAJNÝCH
SLUŽBÁCH
MARIE
ANTOINETTY

FREDERIC LENORMAND

KRVAVÉ
ZLATO
INKŮ

■ garamond

V tajných službách Marie Antoinetty:

Krvavé zlato Inků

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.garamond.cz
www.albatrosmedia.cz

■ **garamond**

Frédéric Lenormand

V tajných službách Marie Antoinetty:

Krvavé zlato Inků – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

V TAJNÝCH SLUŽBÁCH MARIE ANTOINETTY

KRVAVÉ
ZLATO
INKŮ

FRÉDÉRIC LENORMAND

■ garamond

AU SERVICE SECRET DE MARIE-ANTOINETTE

PAS DE RÉPIT POUR LA REINE

de Frédéric Lenormand

Copyright © Frédéric Lenormand, 2019

Translation © Marta Darom, 2025

ISBN TIŠTĚNÉ VERZE 978-80-7407-706-7

ISBN E-KNIHY 978-80-7407-708-1 (1. ZVEŘEJNĚNÍ, 2025) (EPUB)

ISBN E-KNIHY 978-80-7407-709-8 (1. ZVEŘEJNĚNÍ, 2025) (MOBI)

ISBN E-KNIHY 978-80-7407-707-4 (1. ZVEŘEJNĚNÍ, 2025) (EPDF)

*Královna není nikdy královštější,
než když jedná lidsky.*

Stefan Zweig
Marie Antoinetta

POSTAVY

Marie Antoinetta – Marie Antoinetta se teprve nedávno stala královnou Francie a už se příšerně nudí. Sice se jí všichni klaní a je ověšená cetkami, ale kromě toho není na její pozici nic zábavného. Móda a novinky jsou jejím jediným rozptýlením. To ovšem platilo jen do dne, kdy se rozhodla sestavit vlastní stínový kabinet, aby se mohla nenápadně plést do státnických záležitostí Francie... a také osvětlit několik pikantních záhad! Kdo jí může posloužit lépe jako tajný agent než její kadeřník Léonard a krejčová Rose Bertinová?

Rose Bertinová – Krejčová Rose Bertinová, vždy vyzbrojena svými šicími potřebami, je stejně náročná k sobě jako k ostatním. Kromě toho, že musí královnu oblékat do dechberoucích rób, je nucena snášet přítomnost Léonarda, frivolního kadeřníka, s nímž má vést vyšetřování v salónech markýz i mezi lůžou!

Léonard Autier – Vždy načesaný Léonard je kadeřnická hvězda a jako jediný se smí dotknout vlasů Marie Antoinetty. Flamendr, hráč, piják, jehož život by byl samá radovánka, kdyby kvůli své nejlepší zákaznici, královně Francie, nemusel při pátrání po všemožných vrazích spolupracovat s tou úzkoprsou a děsně chytrou Rose Bertinou.

Ludvík XVI. – Tohoto „chudáka“, jak ho nazývá Marie Antoinetta, příliš zaměstnává jeho koníček, totiž výroba hodin a zámků, než aby se zajímal o to, co dělá jeho žena nebo ministři. Naštěstí královna je na stráží za ně oba.

Děj se odehrává v roce 1775 mezi Paříží a Versailles během „války o mouku“: Francií otřásají lidová povstání, která jsou reakcí na liberální politiku nové vlády. Jakákoli podobnost s nedávnými událostmi je pouze autorem zamýšlenou shodou okolností. Ano, i ne.

Její váha ve zlatě

Duben roku 1775 byl nejhezčím měsícem, jaký francouzské království za drahnou dobu zažilo. Ve čtvrti nedaleko bulváru Madeleine pomáhali Rose s Léonardem manželce maršála Rochambeau nastoupit do kočáru. Oblékli ji a učesali na hudební čajový dýchánek, kam byla pozvaná. Léonard ztrojnásobil objem jejích vlasů, aby na ně Rose mohla umístit klobouček nazvaný „Dobytí Menorky“ jako poctu velkému vojenskému úspěchu jejího manžela: nechyběl kanón a regiment vojáků, kteří si to s bajonety štrádovali jejími vlasy.

Paní maršálová nemohla nastoupit do kočáru, protože šaty byly obrovské a účes vysokánský. Museli by zvýšit strop.

„Klobouk je moc veliký!“ oznámil kadeřník.

„Vlasy jsou příliš natupírované,“ namítla krejčová.

Nechali v kočáru odmontovat lavičku a jejich zákaznice se posadila na zem na polštář. Moc pohodlné to nebylo, ale paní maršálová na večírku dozajista způsobí pozdvižení. Budou tam ženy mladší, krásnější i s vyššími tituly, ale žádná nebude mít róbu od Rose Bertinové a účes od Léonarda, oficiálních dodavatelů královny. Je vystrojená jako princezna.

Jistě, teď... má zadek na podlaze, ale přinášet oběti módě je nutné.

Dívali se za odjíždějícím kočárem. Další pomíjivé mistrovské dílo, které bude obdivovat několik hostů na večírku a zanikne, až se paní maršálová rozhodne jít spát. Všechny jejich zákaznice jsou Popelky a oni dva dobrými vílami Pařížanek, které jsou uvnitř malými holčičkami, ale v rukou drží nabitě peněženky. Dělají přesně to, co vždycky chtěli: čím je móda výstřednější, tím víc se to líbí.

Některé zakázky prostě přijmout musí. Jako v tomto případě, protože paní maršálová je přítelkyní hraběnky z Carrenga, která udělala laskavost vévodkyni Württemberské, které se nikdo neodvážil nic odmítnout. Hlavní nevýhodou tohoto nastavení je to, že na zdařilý umělecký výkon musí být dva: jeden dělá na hlavě šlehačku a druhý vymýšlí róby a ladící kloboučky. Jsou si tedy souzeni bez ohledu na to, jak se snášejí.

Nesnášejí.

„Kde je kočár, který nás sem dovezl?“ zeptala se Rose.

Léonard odpověděl, že ho nechal odjet.

„COŽE jste?! Pitomče!“

„Četl jsem článek o přínosech procházek. Je to zvyk Angličanů. Ti přírodu milují!“

Rose se kolem sebe rozhlédla po přírodě, ale viděla jen koňské koblihy a špinavou vodu ve strouze tekoucí prostředkem ulice.

„Zmiňoval článek i jak si neušpinit hedvábné šaty, které se nedají vyčistit? A jak se pohybovat v saténových střevíčkách?“

Léonard trval na tom, že se vrátí ulicí Saint-Honoré pěšky, aby využili hezkého počasí a trochu se protáhli. Týden už

nepršelo, bláto v ulicích je suché a sypké, takže nezamaže jejich drahocenné oděvy a oni ušetří za drožku.

Na okně nad nimi visela klec na kanárky.

„Slyšíte cvrkot ptáčků?“ zeptal se Léonard.

„Prosím vás!“

Venkovskou idylku přerušil pronikavý hlas. Nebe bylo sice modré, ale v srdcích lidí se sbírala bouře. Před pekárnou se tlačil dav nadávající na neustále se zvyšující ceny. Jedna paní tam přišla se třemi hubenými dětmi.

„Prodávat chleba za takovou cenu, že se nestydíte! Nakonec nám zbydou k jídlu jen ty naše drobáky. Tak jako tak nemají žádnou hodnotu!“

Rose s Léonardem se zastyděli. Právě za osm écus prodali stuhu a falešné vlasy, zatímco tihle lidé nemají na jídlo. Vešli do pekárny, zakoupili několik pecnů drahého chleba a rozdali je matkám od rodin, které stály před obchodem.

Tohle nebyla první potravinová krize, kterou království zažilo, ale tentokrát byla nepochopitelná, protože mouky bylo dost – jen její cena závratně stoupla a nikdo vlastně nechápal proč.

Z balkonu v prvním patře otravoval kolemjdoucí vyvolávač:

„Dámy a pánové, kupte si lístek do loterie Nalezeňátek! Nechte promluvit své dobré srdce! Sto výher v hodnotě pět až dvacet liver! Využijte výhodné nabídky!“

Byla to jedna z těch „slitovných loterií“, které organizovaly náboženské instituce, aby získaly prostředky na pomoc chudákům. Zákon sice hazardní hry zakazoval, ale Koruna udělovala výjimky na bohuľibé účely. A tato loterie slibovala nakrmení sirotků.

„Jeden lístek si koupím,“ prohlásil Léonard. „Vy také, předpokládám?“

„Vracet se s vámi pěšky mě vyjde pěkně draho!“

„Skrblice!“

„Nadutče!“

Na dvoře ústavu dáma v tmavomodrých šatech prodávala růžové lístky a do soudku dávala odstřižené poloviny, které pak budou losovány.

„Zkuste své štěstí za deset solů!“ vyzvala.

„To není úplně málo...“ poznamenal Léonard.

Měl za to, že je to sirotkům na chleba, a ne na máslové housličky. Otočil se na modistku a mile se usmál.

„Víte co? Podělme se spolu o cenu losu. Ulehčíte svému špatnému svědomí za poloviční cenu!“

„A vy ulehčíte své penězence!“ odvětila Rose a otevřela svoji.

Dáma ze sirotčince u Nalezeňátek rozstříhla jejich lístek na dvě poloviny, jednu dala Léonardovi a druhou zřízení, který otevřel poklop soudku a polovinu lístku do něj vhodil. Losování se mělo konat za půl hodiny.

„Já se pěšky vracet nebudu!“ oznámila Rose. „Příšerně mě bolí nohy!“

„Padavko,“ řekl Léonard, i když ve svých nových střevících, které si obul na návštěvu k paní maršálové, sdílel Rosiny pocity.

Posadili se do hospůdky naproti a krátili si čekání popíjením bílého vína, které dalo název usedlosti Goutte-d'Or na úbočích Montmartru.

„Jaké máme číslo?“ zeptala se Rose.

„326.“

„To je tedy na hodně chleba. Když 326 vynásobíte deseti sous!“

Kéž by! Při cenách zvyšujících se každou hodinou je potřeba peníze utratit velmi rychle. Jinak sirotci nedostanou k večeři nic.

Rose napadlo věnovat do loterie některé neprodané kusy z loňské zimy. Také by mohla vytvořit nový puf „Sirotek“ – klobouček ozdobený andílky z papíru.

„Vytvořte spíš puf nazvaný ‚Vzhůru za moukou‘,“ navrhol jí Léonard. „To je téma týdne. Byl by na něm malý mlýn a oslík přinášející pytle s obilím.“

„Skvělý nápad. Ten oslík asi budete vy, že?“

V uvedenou hodinu se účastníci loterie shromáždili na dvoře, aby se zúčastnili slosování. Několik minut čekali, než zaměstnanci sirotčince vyzdvihli soudek na stupínek.

Rose té chvíli využila, aby se oddala své oblíbené zábavě: odhadovat podle oděvu, co kdo dělá. Všimla si distingovaného pána v dobře stríženém anglickém redingotu, byť trochu obnošeném. Určitě to je Angličan žijící v Paříži. Ale žádný úspěšný obchodník: to by obnošený oděv vyměnil za nový. Možná špatně placený konzul nebo zaměstnanec ambasády, kterému se stýská po své vlasti.

Vedle byl starý chlapík v zaprášeném kabátě, jehož lorňon a krajky umazané od inkoustu naznačovaly, že se jedná o písaře. Nedaleko něj stála tělnatá slečna s rukávy pokapanými voskem. Buď byla opravdu nešikovná, nebo to byla prodávčka svící. Kousek od ní stál příliš nápadně oblečený pán, který vypadal jako kreol, co přijel do hlavního města utratit své jmění. Určitě majitel třtinové, cukrové nebo kávové plantáže. Jeden z těch, co zbohatli na otrocích a vykupuje se dobrými skutky, jako je tento.

Zazvonění zvonku ukončilo čekání. Zřízenec oznámil výtěžek loterie a poděkoval účastníkům, protože díky nim dostanou sirotci najíst. Nevinná ručka chlapce, kterému zavázali oči, začala ze soudku vytahovat útržky výherních losů. Výhry byly vydávány jedna po druhé, od těch nejkrásnějších

po ty nejskromnější. Držitelé vyvolávaných čísel přicházeli ke stupínku a přebírali ceny. Jednu vyhrál i pán v obnošeném redingotu, který skutečně mluvil s anglickým přízvukem. Ten, kterého Rose označila za majitele plantáže, vyhrál veliký dřevěný krucifix, který zase rychle vrátil sirotčinci, aby se s takovým předmětem nemusel tahat. Konečně bylo vyvoláno číslo 326. Léonard chtěl číslo zkontrolovat, ale Rose ho chytila za ruku, v níž lístek držel, zvedla ji a zamávala s ní.

„To je naše! Tady! Haló!“

Tiším hlasem promluvila na Léonarda.

„Pokud to bude něco pro dámy, tak mi to necháte, ano?“

Skladník prohledával kufr, v němž byly uloženy drobné ceny.

„326! Tady to je! Úžasné dílo od amerických domorodců, které přivezli naši chrabří mořeplavci!“

Vložil Léonardovi do dlaní drobnou kamennou sošku vyrobenou civilizací, o níž kadeřník nevěděl zhola nic. Představovala smějícího se mužíka se zahnutým nosem a korunou z peří na hlavě.

„Co to má být?“ zeptal se Léonard.

„To bude nějaký americký bůžek,“ odpověděla Rose. „Však víte, takový ten, který chce, aby mu obětovali zajatce a vytrhávali jim srdce z hrudí.“

Soška nebyla nijak vysoká, měřila sotva píd', ale byla masivní, kompaktní a docela těžká. Když si ji potěžkala, Rose s překvapením pod její tíhou poklesla kolena.

„Nic lehkého, tohle tradiční umění z Ameriky!“

Podala ji kadeřníkovi, aniž se ho zeptala na názor. Zatímco se snažil udržet rovnováhu, všimla si, že pár lidí kolem nich si je s rozmrzelým výrazem prohlíží.

„Pěkná,“ pronesl mužík v zaprášeném kabátě. „Jestli chcete, dám vám za ni tři livry.“

Angličan přispěchal s dalším návrhem.

„Možná byste měli tuto cizokrajnou kuriozitku radši přenechat mně. Sbírám je. Nabídnou vám za ni pět liver.“

Léonard byl ochoten jim ji okamžitě prodat, jen aby nemusel tu hrůzu nést až domů.

„Dávám deset liver!“ pronesla slečna v šatech od vosku.

„Jsem ochoten dát patnáct,“ pronesl viditelně naštvaný Angličan.

„Lituji,“ utála je Rose. „Neprodáváme.“

Odtáhla zkoprnělého Léonarda na ulici. Vrávorál za ní jako trestanec, který za sebou táhne na řetězu kouli.

„Co vás bere? Nestála nás skoro nic a teď nám za ni nabízejí stokrát tolik!“

„Přesně tak! Je to podezřele moc. Dala bych ji za pět liver bláznivému sběrateli, ale když nám za ni nabízejí víc, než je její hodnota, tak je to proto, že má větší cenu, než nám nabízejí. Patnáct liver je za takovou záhadu příliš málo.“

Otočila se. Měla dojem, že ti lidé jdou za nimi. Přidala do kroku, aby je setřásl.

„Počkejte na mě!“ křikl Léonard. „Táhnu Sisyfův kámen!“

„To je trest pro chytráky, zvykněte si!“

Horko těžko běžel, potil se, ale ve stěžování mu to nebránilo.

„Pche! Loterie! Je to past! Zahráváte si s osudem a to se vám vymstí!“

Nacpali se do krámků prodavače punčoch, který si vyšel ulevit ke zdi. Namačkaní jeden na druhého se ani nepohnuli, když kolem nich prošla prodavačka svíček, Angličan a mužik v zaprášeném kabátě.

„Vidíte?“ řekla Rose. „Něco tu nehraje. A okamžitě dejte pryč tu ruku!“

Léonard odtáhl ruku, která kamsi zabloudila, a připustil, že ti lidé jsou divní. Rose natáhla krk, aby si prohlédla sošku, kterou držel na břiše.

„Tenhle Američan s otevřenou pusou vypadá, jako by nám chtěl něco říct.“

„Podle toho, jak se tváří, to budou asi nadávky,“ odpověděl Léonard. „A já budu taky nadávat, jestli mě tenhle šutr donutíte donést až do ulice Saint-Honoré.“

Jak se strkali, kdo vyjde ven první, Léonard sošku upustil a ta spadla na zem.

„A je to!“ prohlásila Rose. „Poškodil jste ji! Vám se nedá svěřit nic křehkého!“

„Křehká zrovna není, je vytesaná z kamene.“

Přiměla ho sošku otočit, aby se podívala, že není zespoda otlučená. Na spodní straně podstavce bylo napsáno „VJVKIIKŠ“. Nic to neznamenal. Když si sošku prohlédla ze všech stran, všimla si, že záda mužika jsou odřená.

„U všech svatých!“

„Copak? Kousek chybí?“ zděsil se Léonard. „Měli jsme ji prodat, dokud za něco stála. Patnáct liver v tahu!“

„Ne, takovou cenu opravdu nemá,“ odpověděla Rose a upřeně pozorovala odřené místo.

Prohlížela si bezchybnou, lesknoucí se zlatou rýhu. Tam, kde se odloupla barva kamene, se objevil kov. Krejčová si sundala šál a zabalila do něj jejich tajemnou výhru. Nikdo nemusí vědět, že se jen tak procházejí ulicemi s ohromným kusem ryzího zlata.

„Neřekla bych, že jsme přišli o patnáct liver, řekla bych, že jsme získali mnohem víc.“

Správný výraz by byl „mnohem víc problémů“.

Hromada kostí

Když se blížili ke svým obchodům, Rose s Léonardem si všimli mužů ve fracích, kteří přešlapovali před kadeřnickovým salónem.

„Jéje!“ vydechla krejčová. „Věřitelé! Vítejte doma!“

Rychle vešla do svého butiků, Léonarda nechala za sebou, aby utekla před hrozícím „deštěm“ orazítkovaných lejster, na nichž stálo „Bezodkladně splatné!“. Pak změnila názor a otočila se na podpatku.

„Dejte mi to!“

Vytrhla mu sošku z rukou a odnesla ji na bezpečné místo, tedy daleko od roztržitých kadeřníků a chamtivých soudních zřízenců.

„Pan Léonard Autier?“ zeptali se návštěvníci s laskavostí krokodýla chystajícího se pozřít žábu.

„Podle toho, o co se jedná.“

Stáli před ním pánové Signeroles a Bourgounioux z pařížského cechu parukářů, bradýřů a chirurgů.

„Lituji, pánové, muže nečešu.“

„Obávám se, že brzy nebudete česat nikoho,“ odpověděl pan Bourgounioux.

Ukázali na vývěsní štít s nápisem „Léonard, mistr parukář, královnin dodavatel“ ozdobeným lilií na růžovém podkladě.

„Vězte pane, že se nemůžete nazývat ‚mistr parukář‘ bez souhlasu cechu.“

Léonard se může tvářit jako královnin kadeřník, ale Jejich Veličenstva respektují profesní cechy, jejichž smlouvy a výsady patří mezi pilíře společenského pořádku.

„Výborně, rád se zapíšu. Řekněte mi, kolik to dělá.“

Pánové se napůl usmáli, napůl zašklebili.

„Tady nejde o zapsání se. Cech nerozlišuje mezi uměním parukáře a uměním bradýře nebo chirurga. Umíte utnout úd, pane Autiere?“

„Ne, ale můžu to zkusit, pokud natáhnete ruku.“

Pan Signeroles přešel vez váhání do útoku.

„Umíte sešit ránu, pane? Umíte pacientovi pustit žilou v zápěstí? Na kotníku? Na krku?“

„Je to při česání a natáčení vlasů dam skutečně potřeba?“

„Na to se neptáme! Vaše nevědomost je urážkou tisíci-leté tradice našeho cechu! Bez diplomu v chirurgii to nepůjde!“

Pan Signeroles ukázal na svého druha.

„Zde pan Bourgounioux umí v případě potřeby dokonale scelit cévu doruda rozžhaveným železem a zašit ránu křížkovým stehem.“

Zmiňovaný chytil přihrávku.

„Na vlastní oči jsem viděl tady pana Signerolese nahodit vykloubené rameno dělníkovi, který spadl z vozíku zrovna před holičstvím!“

„A zaplést dvojitý obrácený cop umíte?“ zeptal se Léonard. Lehce zrudli.

„Podívejte, pane Autiere, skutečná hodnota chirurga-bradýře-parukáře spočívá v tom, že umí všechno! V jakoukoliv denní či noční hodinu může být povolán, aby zamotal drdol nebo zachránil život!“

Uchazeč se viditelně zdráhal.

„Popřemýšlejte, pane Autiere. Chcete-li si na štítu ponechat nápis ‚mistr parukář‘, měl byste být na úrovni sobě rovných!“

Značně rozmrzelý Léonard vešel do domu. Netušil, že když se dá na práci s hřebenem ze slonoviny a kulmou, bude se po něm chtít, aby uměl zacházet i se skalpelem a pipetou.

V salónu jeho bratři Pierre a Jean-François s pomocníky natáčeli vlasy markýzám. Všude kolem stály voskové a dřevěné hlavy s parukami, které sloužily jako předlohy.

„Budeme se muset naučit chirurgii,“ oznámil Léonard.

„Jen ty,“ odvětil Jean-François. „Tví návštěvníci nám udělali půlhodinovou přednášku: stačí, když bude mít diplom vedoucí salónu.“

„Zjistili jsme, kam máš jít,“ dodal Pierre.

Podal mu kousek papíru, na nějž doktor ze čtvrti napsal: Kolej svatého Kosmase v Saint-Germain.

*

Léonard se tam nazítrí vydal, vlasy natočené a napudrované tak, že vypadal, jako by se popral ve stodole plné pavučin. Domovník se nacházel ve svém příbytku pod portikem.

„Přišel jsem na lekce chirurgie v hlavní posluchárně. Máte ještě místo?“ zeptal se kadeřník.

Vrátný nahlédl do sešitu se zapsanými studenty. Lekce pouštění žilou a kataplasmat jsou plné. Nejvíc to vynáší a je to snadné: každý někdy trpí návaly horka nebo potřebuje vyléčit vřed. Léonard rozhodně neměl sebemenší zájem pouštět svým zákaznicím žilou nebo jim mezi dvěma tahy kartáče přikládat obklady. Praktické lekce lidské fyziologie jsou méně žádané. Je to dost nechutné a nic to nenese: sem chodí jen nadšenci do medicíny. Nicméně hodina profesora Rainssarda začíná za několik minut.

„Na jaké téma?“

„Cože?!“ podivil se vrátný. „Vy neznáte Timoléona Rainssarda, slavného odborníka na kostru a vnitřní orgány? Vysvětlí vám varikózní nekrózu do nejmenších detailů, je radost ho poslouchat!“

Nabídka to sice byla pramálo lákavá, ale Léonard si nechal ukázat, kde se sál nachází, aby tuto otravnou povinnost splnil co nejlépe.

Posluchárna chirurgie v koleji svatého Kosmase byla čtyřúhelníková, ze tří stran lemovaná stupínky a zdobená bustou pana de La Martinière, prvního králova chirurga a absolventa této školy. Léonard z toho vyvodil, že studium chirurgie nevede vždy ke stříhání vlasů. Přemýšlel, co tam vlastně dělá.

Timoléonovi Rainssardovi mohlo být lehce přes šedesát. Byl to hubený chlapík s dlouhým obličejem, který trochu omlazovala hnědá nenapudrovaná paruka. Byl oblečen ve skromném tmavém oděvu se zlatými knoflíky.

Toho dne byla hodina anatomie věnována studiu kostry, profesorově velké vášni. Měl v úmyslu posluchačům ukázat, jak lze určit příčinu úmrtí pomocí zkoumání kosterních po-

zůstatků, a to i velmi starých. Číňané, jejichž civilizace je stará několik tisíc let, již dlouho používají spis, který jejich lékařům pomáhá objasnit tajemná úmrtí. Tato věda se hodí pro určování nemocí, epidemií a všemožných ran, na něž zemřeli tuláci sesbírání u cest, a také k usvědčení vrahů, a to zejména travičů, protože ti jsou nejzkaženější. Jak rádi by měli tyto znalosti k dispozici v době slavné travičské aféry, která otrásla Francií a dvorem za vlády Ludvíka XIV. o sto let dříve.

„To by mohlo pomoci policii,“ pomyslel si Léonard. A evidentně i kadeřníkům pracujícím pro královnu.

Profesor přešel k hlavnímu tématu své přednášky. Muž v černém hábitu a hranaté paruce opata přinesl velkou krabici zdobenou křížem. Jednalo se o relikvie svaté Blanquetty uchovávané v kostele v Beaumont-sur-Oise. Rainssard si je nechal zapůjčit, zatímco schrána a oltář procházely opravou. Farář počítal s tím, že posoudí stav jejich zachování. Několik tisíc věřících se každoročně sjíždí z celého kraje, aby před ostatky svaté Blanquetty zapálili svíčku. Rozhodně nechtějí, aby vzácné kosti, na nichž farnost bohatne, poškodila nějaká svatokrádežná houba nebo satanská plíseň.

„Jak jistě víte,“ začal Rainssard, „podle *Zlaté legendy* byla svatá Blanquetta z Limoux předhozena šelmám v římském cirku, protože odmítla věnovat svou přízeň legátovi císaře Diokleciána, kterého chtěla obrátit na víru. Křesťani z její obce její ostatky zbožně uchovali. Schovali je do amfory na víno, aby je později pohřbili podle náboženských pravidel. Když ale amforu otevřeli, víno začalo jako zázrakem šumět. Vonělo po rybízu a jarních květinách, zelených jablkách a medu.“

Profesor si ke kostem přičichl.

„Aroma zelených jablek a medu už cítit není, ale po tak dlouhé době se není čemu divit. Možná drobný závan dehtu... Ten byl v renesanci k uchování ostatků používán často.“

Rainssard se zahleděl do svých papírů.

„Mnohem později, ve 13. století během katarské hereze abatyše Brigita z Brebanu prchá z Limoux a bere s sebou to, co tam našla nejcennějšího: tyto slavné ostatky, které zde máme před sebou. A dobře udělala, protože město bylo napadeno armádou francouzského krále a kaple svaté Blanquetty skončila v troskách. Abatyše Brigita se uchýlila k mnichům v Beaumont-sur-Oise, kde jsou od té doby ostatky uchovávány. Tedy konzervovány, abych tak řekl,“ uzavřel při pohledu na kosti chuděry Blanquetty. Před ním ležely zažloutlé kosti a uprostřed nich lebka ozdobená korunou ze zlatých lístků.

Průzkum největších kosterních pozůstatků ukázal, že mučednice nebyla roztrhána lvy. Otisky viditelné na pánvi nebyly od zubů: nebyla ani pokousána, ani ohlodána.

„Viděl bych to spíš na stopy po pohlavní chorobě,“ pronesl Rainssard s lupou u oka.

V sále se ozvaly projevy nevole. Zřízenec musel zaklepat holí, aby obnovil pořádek. Léonardovi docházelo, proč bylo na hodině volno: vzpouzením se tradicím profesor sál nenaplní. Jistě, za rouhačské řeči už se neupaluje. Farář z Beaumont-sur-Oise zůstával zcela klidný. Zajímala ho míra zachovalosti ostatků, ne jejich opravdovost.

„Podívejme!“ pokračoval Rainssard. „Pravá stehenní kost vůbec neodpovídá levé. V té bedně je několik osob. Řekl bych, že jedna noha je mužská, ale pánev je ženská. Pažní kosti nesou známky opotřebení typického pro tesaře, který pracuje s těžkými nástroji. Tři žebra byla rozdrcena. Podle

mého názoru zde máme muže, který spadl ze střechy nebo z lešení. Žena byla s jistotou prostitutka.“

V místnosti se mísilo překvapení s odporem.

„A navíc tyto kosti nejsou ze starověku. Řekl bych spíš ze 13. století. Několik desetiletí si pobýly v zemi, to je patrné z opotřebení způsobeného kyselostí půdy. Ale někdo je vynadal, jinak by se už zcela rozpadly.“

Otázka byla, zda Brigita z Brebanu ve snaze upevnit svou pozici nenabídla mnichům náhodně posbírané kosti.

„Jsou ty kosti zdravé?“ chtěl vědět farář.

„Naprosto! Můžete s nimi počítat na další stovky let!“

Farář převzal relikvíář, aniž by hnul brvou.

„V tom případě myslím, že tato ukázka je dostatečná, mistře. Děkuji za vaše úsilí.“

„Velmi mě to mrzí,“ omlouval se profesor.

„Ale no tak! Kdyby se církev měla urážet pokaždé, když jí někdo protiřechá! Důležité není tvrzení vědy, ale pravda víry.“

Zejména když nikdo nikdy neuslyší o tomto rozboru, až se svatá Blanquette vrátí do své oslnivě krásné a čisté schrány v Beaumont-sur-Oise. Věřící budou i nadále u vytržení a nebude je zajímat, co si o tom myslí vědci z pařížských kolejí.

Profesor prohlásil hodinu za ukončenou. Polovina osazenstva nespokojeně mručela, druhá se radovala. Léonard odcházel spokojený. Tohle vyučování nakonec není tak nudné, jak se obával. A bude mít co vykládat svým zákaznicím, až jim bude pudrovat vlasy.

Pátek v předpekli Pacifiku

Nazítří ráno Rose probudilo neutuchající ťukání. Na okenní římse ke svému překvapení objevila holuba, který zobákem ťukal do okenní tabulky a kolem nožky měl omotaný kousek papíru. Autor vzkazu napsaného těsným písmem u ní objednával nezvyklý model oboustranné zástěry s neviditelnými kapsami. Modistka byla žádána, aby jich nazítří dodala pět kusů. Dopis nebyl podepsán, ale nesl královnu pečť – propletené iniciály M a A. Rose se v rychlosti oblékla a sešla do dílny, aby se pustila do výroby těchto zvláštních oděvů.

V obchodě už byli lidé. Mezi zákaznicemi si všimla kadeřníka odvedle a schovala se za ramínko, na němž visela pletená vesta. Co ten tady dělá? Ona přece prodává jen dámské věci. Hovořil s nějakou velmi pěkně učesanou ženou, která se hlučně smála. Posunula se za ramínkem trochu blíž, aby slyšela, co jí Léonard vykládá.

„Ale ano, ujišťuji vás! Pochází z dělnické rodiny! Je jen vyučená šička, dokonce ani vyšíváčka není! Uspěla díky své příšerné povaze, ostrými lokty se zbavila veškeré konkurence! To vysvětluje její poněkud ordinární projev,

nemyslíte? A to nemluvím o jejích pramálo rafinovaných způsobech. Až si říkáte, jak se jí podařilo si královnu udržet. Myslím, že jí dala vypít lektvar namíchaný čarodějnicemi z Abbeville.

„To je zvláštní,“ odpověděla zákaznice. „Myslela bych si, že královna věnovala svou důvěru vám.“

„To nastane, má milá, nebojte. Nakonec vždy svých chyb litujeme.“

A to dřív, než bys myslel, pomyslela si Rose. Ramínko poskakovalo. V Rose to vřelo. Ten hlupák se bude muset hodně snažit, aby tuhle chybu napravil. Jakmile se zákaznici začala věnovat prodavačka, Rose vtipálka chňapla a odtáhla stranou, přičemž ho nezapomněla párkrát praštit ramínkem.

„Co to děláte?!“

„Chyba by ráda věděla, co tu pohledáváte! Kromě toho, že mě pomlouváte u mých zákaznic!“

Přišel zjistit, co udělala se zlatou soškou. Koneckonců, je to i jeho majetek. Celé to už promyslel.

„Našla jsem dokonalou skryš. Máte ji přímo před nosem... Vsadím se, že ji neuvidíte.“

Rozhlížel se kolem sebe. Byly tu regály, zásuvky na měděné knoflíky, stojany, krejčovské panny, krabice na klobouky... Na jedné polici byly panenky oblečené do nových modelů od Rose Bertinové. Ta poslední na konci řady se usmívala méně než ostatní. Pod volány a ozdobami rozpoznal tu hrůzu z Ameriky, kterou vyhráli v loterii. Krejčová ji ozdobila štrápci a mašlemi jako nějakou karnevalovou figurku. Incký kněz vypadal spokojeně: byl vysochán s pery a náhrdelníky z jaguářích tesáků a všechny ty prýmky a cetky se k němu celkem hodily.

„Oblékla jsem ji, dala jsem jí na hlavu čepeček, nikdo si jí nevšimne.“

„Přesně opačný účinek, než v jaký doufají vaše zákaznice,“ poznamenal Léonard.

„Mlčte. Pojmenovala jsem ji Carmencita.“

Léonard chtěl vědět, zda je Carmencita skutečně z masivního zlata. Bylo by dobré se o tom přesvědčit, a ještě lepší ji prodat, než jim ji někdo ukradne. I když při pohledu na takhle nahastrošenou sošku pochyboval, že by kdokoli pocítil náhlou touhu se jí zmocnit.

Aby si udělali jasno, potřebují dobrého zlatníka, který se vyzná ve zlatě z Ameriky.

„Znám jednoho zlatopřadláka,“ řekla Rose.

Zlatopřadláci a stříbropřadláci vyráběli cívky nití používané výrobci stuh, kteří je přidávali do vzácných látek.

„Raději bych nějakého odborníka,“ odpověděl Léonard.

Prolistovali nedávné vydání Královského almanachu, vedle důležité knížečky, která obsahovala všechny myslitelné informace, zejména užitečné profese a adresy. Byly tu adresy ministrů, seznam dat narození princů na evropských dvorech i jízdní řád dostavníků.

Zlatnictví byla starodávna profese, která se od pražáků nacházela v nejstarší části města, na ostrově Cité. Jen na Směnárenském mostě, který spojuje ostrov s pravým břehem, bylo čtyřicet sedm zlatníků. Na Dauphinském náměstí jich bylo padesát, a to nesmíme zapomenout na ulice kolem Justičního paláce. Jen na nábřeží Zlatníků nebyl žádný, to si celé zabrala policie.

„Mám ho! Toho potřebujeme!“ zvolala Rose.

Nacpali Carmencitu do kabely a vydali se k Notre-Dame. Na Směnárenském mostě všemožné cedule ukazovaly tu na

obchodníka se stříbrnými příbory a nádobím, tu na klenotníka, šperkaře, směnárníka nebo dodavatele ciborií a dalších kostelních ozdob.

Rose se zastavila před krámkem pana José Rubina de Bazazia, na jehož vývěsním štítě byla cínová nádoba zdobená rytinou. Na ceduli pověšené na dveřích stálo: Výkup a prodej předmětů ze vzácných kovů, prstenů, hodinových řetízků, tabaterek.

„Proč jste vybrala zrovna jeho?“ chtěl vědět Léonard.

„Má španělské jméno. Jestli se některý z těch zlatníků vyzná v soškách z Ameriky, tak právě on.“

„Koukám, že do hadrů dělají asi sami chytráci!“

„To abychom vyvážili tupost česačů pačesů,“ odvětila Rose a zatlačila do dveří obchodu.

Místo bylo přeplněné vším možným, smaltovanými špendlíky, stříbrnými nádobkami, zdobenými bedýnkami i nablýskanými svícný. Většina věcí byla vystavena ve vitrínách. Pan Rubino de Bazazia právě prohlížel puncy pomocí lupy a seznamu. Léonard postavil kabelu na stůl a vytáhl z ní Carmencitu, kterou Rose zbavila všech cin-grlátek.

Obchodník s lorňonem na nose si sošku prohlédl, otočil ji a pozvedl obočí. Poté co si přibližně stejně dlouho prohlížel návštěvníky, popošel k oknu a nakoukl do ulice, jako by se obával, že se k jeho dveřím blíží škadrona vojáků. Zatáhl bezpečnostní závoru, stáhl roletu a dovedl je do svého příbytku v prvním patře.

Zjistili, že je napěchovaný předměty z Ameriky: chocholy z barevného peří, oděvy z pestrých látek, znepokojivé barokní zbraně, obrazy krajinek s kaktusy a krokodýly, staré, ručně kreslené mapy... Nacházeli se v domě nadšence.

„Přinesli jste mi skutečný poklad!“ pronesl konečně za trojím zavřenými dveřmi.

„Carmencita zas tak roztomilá není,“ poznamenal Léonard.

„Chci tím říct, že máte v rukou část nedozírného pokladu!“

Ukázal jim na sošce prohlubeň, v níž bylo možné rozeznat písmena „VJVKIISKŠ“, která znamenala „vlastnictví Jeho Veličenstva Karla II., krále španělského“. To umožňovalo určit dobu, kdy se tato soška dostala do královského majetku. Karel II., poslední habsburský panovník Španělska, vládl v letech 1665 až 1700. Tomuto království se nevedlo moc dobře již za vlády jeho otce, ale za vlády Karla II. katastrofy vystřídaly pohromy. Karla sužovaly všemožné choroby do takové míry, že mu poddaní říkali „Očarovaný“. Navíc k fyzické neduživosti se nikdy nenaučil pořádně číst a tvrdilo se o něm, že je hloupý od narození. Jeho rodiče byli strýc a neteř.

José Rubino de Bazazia jim vysvětlil, že jsou šťastnými majiteli sošky peruánského božstva, jedné z posledních výsep úchvatné, dnes již zaniklé civilizace.

„Ale pozor! Zlato Inků přinese neštěstí každému, kdo se ho zmocní. Historie se začala psát v roce 1671, když Panamá dobyl anglický bukanýr Henry Morgan. To už je sto let...“

Zpaměti jim vykreslil portrét proslulého korzára, jednoho z nejhorších lumpů, kteří se kdy plavili v této části světa. A že tu o konkurenci nebyla nouze! Nebyl sice nejkrveživnější, ale určitě měl nejméně skrupulí ze všech. Soška je součástí bájně kořisti, prokletého pokladu, který u sebe žádný zlatník nechce vidět. Ti, kterým se to zlato dostalo do rukou, nikdy nežili dost dlouho, aby ho stihli přetavit na zlaté pruty.

„Vždycky je naši mrtvé! Se španělským dublonem v ústech!“

Rubino věděl o celé řadě kapitánů, guvernérů a plantážníků – všichni zahynuli stejně.

Zatímco Rose a Léonard zvažovali sepsání závěti, Rubino jim oběma nalil po sklenici nápoje z kaktusu, který kadeřník jedním lokem vypil. Pak je pohodlně usadil v křeslech a z knihovny vytáhl několik knih, do nichž nahlédl.

„Tak se podíváme... Á! Tady to je! Dobyťtí Panamá, krásného města v Pacifiku. Příběh ale začíná v Port-Royal na Jamajce, bukanýrském městě pod ochranou Anglie. Námořní lupiči se tam po výpravách scházeli, aby se opíjeli a utráceli. Když byli opět na souši, nemysleli na nic jiného než na další kořist, na kterou by se vrhli, což byla většinou španělská galeona s řádně plným podpalubím. Příběh, který vám budu vyprávět, se jmenuje Pět panamských kleteb.“

Zlatník nahmátl svůj lorňon a pustil se do vyprávění.

„V předchozích letech bylo v Peru objeveno několik významných nalezišť zlata. Poklad byl uchováván v Panamě, hlavním středisku španělského obchodu v Novém světě. V tomto městě s osmi kláštery žilo přes tři tisíce obyvatel. Bylo to také místo radovánek pro celou kolonii. Každý rok ve stejný den peruánské zlato opustilo Panamě na dvou tisících mulách a celá karavana zamířila do Portobela, přístavu na březích Atlantiku, odkud královské lodě odvážely bohatství do Španělska.“

Rubino de Bazazia si kolem hlavy uvázal červený šátek jako korzáři a před nosem jim zamával otlučeným mečem.

„Dejte si pozor, tato šavle už stála hlavu nejednomu člověku!“

Ještě párkrát máchnul zbraní a pokračoval ve vyprávění:

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy V tajných službách Marie Antoinetty: Krvavé zlato Inků.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.